

Van: Pala <info@pala.be>
Verzonden: woensdag 26 december 2012 3:35
Aan: Veerle Solia
Onderwerp: 2012 was slecht jaar. En toch... Een eigenzinnig jaaroverzicht

Wordt deze nieuwsbrief niet goed weergegeven? [Klik hier.](#)

PALA

Onze globaliserende wereld in woord en beeld
NIEUWSBRIEF

26 December 2012

Inhoud

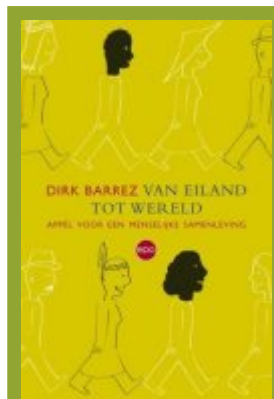
- * Inleiding
- * 2012 was slecht jaar. En toch... Een eigenzinnig jaaroverzicht
- * interview op KLARA – over de toekomst die ons wacht, de klimaatcrisis in het bijzonder

Inleiding

In deze PALA een **eigenzinnig jaaroverzicht langs de feiten en trends die ons leven bepalen**. Niet altijd de meest opwekkende verkenningstocht. En toch komen we ook positieve evoluties op het spoor en zelfs een heuse golf van coöperatief ondernemen die ons mee op het spoor van een duurzame economie kan zetten. Surft u mee?

Dat doet ons bij de volgende hopelijk hoopvolle ontwikkeling belanden. Dit jaar zal u zeker meer vernemen over het initiatief tot oprichting van een nieuwe, coöperatieve **bank**. We zullen dan op elk van u moeten kunnen rekenen om die hefboom voor een andere economie succesvol in een goede startpositie te krijgen. Nog enkele maanden geduld, niet lang meer dus.

De stem van PALA was ook te horen op **KLARA** in het programma Trio. We geven u verder de weblink mee waarmee u het interview kan beluisteren.

[Van eiland tot wereld](#)
[van Dirk Barrez](#)
[Slechts 12 €](#)

[SLECHTS 6 EURO](#)
[verzending](#)
[inbegrepen](#)

Onze beste wensen voor een 2013 rijk aan verbeteringen.

Global Society vzw
Jan Rutgeerts & Dirk Barrez

2012 was slecht jaar. En toch... Een eigenzinnig jaaroverzicht

Meer dan de helft van werkzoekende jongeren zonder job in Spanje, vrijgeleide voor roversbanken, de aarde opwarmen met 4 graden, tal van kusten en steden die bang moeten zijn voor het stijgende water, lek bestuur verkopen als politiek, onmacht van sociale bewegingen, een berg die geen nieuws is, neen, het voorbije jaar was niet meteen om blij van te geraken. En toch... keert ook het tij.

Een eigenzinnig jaaroverzicht langs feiten en vooral trends die ons leven bepalen.

Wie zegt dat er geen zekerheden meer zijn? Wel, 2012 herinnert ons sterk aan de nieuw verworven zekerheden van de voorbije jaren, namelijk het continue falen van zowel *big capital*, *big politics* alsook van (niet meer zo) *big labour* of, bij uitbreiding dat laatste, van het zogenaamde georganiseerde middenveld uit de samenleving, van vakbonden, boerenbonden en mutualiteiten tot milieubeweging en vele andere bewegingen.

Roofbankieren blijft beloond, zoveel is zeker

Ze kunnen op twee oren slapen, de roofbankiers, de hedendaagse variant van Vikingen, roofridders of zeerovers – maar dan veel verwoestender. Zelfs na twee diepe financiële crises te veroorzaken die economieën in recessie duwen, jongeren tot werkloosheid veroordelen en staten het bankroet in drijven, nadat ze ons verhinderen een duurzame economie te bouwen, blijven ze onaantastbaar en ontsnappen ze als enige aan de crises die ze zelf veroorzaken.

“Nog minstens 10 jaar zal het Dexia debacle de Belgische belastingbetalers 2 à 3 miljard euro per jaar kosten.” (Bernhard Ardaen, mei 2012)

België betaalde begin november 2,9 miljard euro voor het verlieslatende Dexia.

Dat we deze moderne zeerovers die mens en planeet doen

kapseizen nog belonen met bonussen in plaats van hun activiteiten onmogelijk te maken, vroeger zou geen mens zoiets kunnen geloven. Wie kan dan wel begrijpen dat samenleving en politiek dit financiële kapitalisme zo tekeer laat gaan, en een corrupte en frauderende minderheid onverdiend geld laten inpikken met de rampen die ze aanricht?

Zoveel is dus zeker in 2012, de financiële speculanten die de economie en de staten beroven, en die oorlogvoeren tegen een aanvaardbare verdeling van de welvaart en tegen de werknemers en hun sociale bescherming ontmoeten weinig of geen tegenstand. Alhoewel dit financiële kapitalisme de wereld terroriseert met de slechts denkbare economie is het – met maximale en snelle geldwinst als zijn enige norm – de enige winnaar.

Het ziekbed van economie en politiek

De economie slaagt er steeds minder in de draaischijf te zijn voor zowel de productie als de verdeling van de welvaart die alle mensen nodig hebben om goed te leven. De welvaartstaart wordt zo slecht verdeeld dat om en bij tweeënhalf miljard mensen te weinig inkomen hebben voor hun minimale menselijke behoeften, en dat zelfs in rijke landen in Europa de armoede zienderogen oprukt.

Het is het ziekbed van de economie dat de welvaart zo slecht verdeeld geraakt dat de vraag massaal uitvalt, in de eerste plaats de vraag naar de meest levensnoodzakelijke goederen en diensten. Want dit betekent dat de economische motor gaat sputteren of zelfs stilvalt.

Het is het ziekbed van de politiek dat die niet beter kan dan de nefaste adviezen – uit financiële en economische kringen die zich keer op keer – te volgen om de zieltogende economieën kapot te besparen, de publieke rijkdommen te verkwanselen en de toekomst van miljoenen kapot te slaan.

Europa verbreekt het sociaal contract met zijn burgers

Dat de Europese Unie er hardnekkig voor kiest om de Spanjaarden, Portugezen of Grieken aan dezelfde domme sociaaleconomische politiek over te leveren die vroeger Argentinië, Thailand en tientallen andere landen in totaal overbodige economische neergang en maatschappelijke ontreddeering dompelde, valt niet te vatten.

Voor de EU is dit een schandvlek zonder voorgaande. Want daarmee geeft de Europese politiek zijn ooit zo succesvolle model op van een sociaal gecorrigeerde economie die de armoede moet marginaliseren en niet de mensen. Daarmee verbreekt Europa dit sociaal contract met zijn burgers.

Het is meer dan ironisch dat de EU de Nobelprijs voor de Vrede ontvangt op het ogenblik dat zij het fundament waarop die bekroonde welvaart en vrede zijn gebouwd, vernietigt.

De vraag is niet langer of Vlaanderen grotendeels verdwijnt maar wel: wanneer?

Voor mezelf staat het, vergeef me de uitdrukking, al langer als een paal boven water. Maar 2012 brengt zekerheid voor wie nog altijd ziende blind wilde zijn. Nog in dit millennium zullen grote delen van Vlaanderen onder water verdwijnen. Lees maar na wat de beste wetenschap daarover te vertellen heeft.

Na nogmaals een mislukte klimaattop in Doha – niets nieuw onder de zon wat dat betreft na de missers van o.a. Durban, Cancun en Kopenhagen – zitten we definitief op een koers van zowat 4 graden opwarming tegen het einde van deze eeuw. Een veranderend klimaat doet de menselijke beschaving zeker in de gevarezone belanden. De zeespiegel stijgt meer en sneller. Dat de ijskap op Groenland smelt, is waarschijnlijk en zorgt uiteindelijk voor 7 meter water erbij.

De dag komt dat de burgemeester van Antwerpen moet incalculeren dat de stad onder water komt te staan.

Ik weet niet wanneer ze het zullen doen, maar er komt dus zeker een dag dat de burgemeesters van Antwerpen, Rotterdam, New York, Mumbai, Shanghai enzovoort in hun beleid moeten incalculeren dat hun steden onder water komen te staan en dat hun inwoners, handelszaken, dienstverleners, industrieën andere oorden moeten opzoeken.

Het behoort tot dat grote ziekbed van de politiek op alle niveaus – en meest van al op het niveau van de staten en van het in principe door hen aangestuurde mondiale niveau – dat het klimaatbeleid een aperte mislukking is... alle politici moeten weten dat de dreiging immens is, en zelfs al acuut voor honderden miljoenen mensen waar droogte, honger of stijgend water zich nu al laten voelen.

Goed bezig? Politic houden zinkende schepen nog wat drijvend

Maar een politiek die volgas gaat voor een ecologische economie waarmee we de klimaatramp vermijden, neen, dat is er dus niet. Als Vlaamse, Belgische, Europese en andere politici in paginagrote interviews of tv-verklaringen trachten te vertellen dat ze toch niet slecht bezig zijn, laat ons dan vooral begrijpen dat ze gespecialiseerd zijn om zinkende schepen nog even drijvende te houden. Wel ja, dat is ook een kwaliteit, maar ruim onvoldoende om de toekomst te redden en voor te bereiden.

Het falen van de samenleving: veelgeroemd en veelgeplaagd middenveld

Is er dan iets schrijnender dan een laaiend enthousiast persbericht over de prestaties van de 'Sing for the climate' clip in Doha op hetzelfde moment van de mislukking van de klimaattop, de zoveelste ramptop dus?

Neen, hier geen slecht woord over de tallozen die de straten en pleinen opgingen om te demonstreren en te zingen voor het klimaat. Ze tonen en bewijzen, gelukkig maar, hun kwaadheid, bezorgdheid en terecht verzet. Maar wel veel oog voor de manifeste onmacht van dat middenveld om die roep om een ander beleid en een andere economie ook maar één stap dichterbij te brengen.

De zo velen die menen te spreken namens dat middenveld, naar Doha vliegen, campagnes opzetten, politieke leiders aanspreken, ze zitten zich hier echt in de rats met hun aanpak, met hun wapens die – anders dan de massavernietigingswapens van de speculanten – geen veranderingskracht bezitten maar verontrustende machteloosheid verraden. Dit moet echt wel anders, of ze doen ons allemaal mee de ecologische oorlog verliezen. En dus, bij gebrek aan leefbare planeet, ook de economische en sociale oorlogen.

De goede samenleving op het spel

Kijk meteen ook naar die sociale oorlog, tegen een hebzuchteconomie die de welvaart niet meer eerlijk wil verdelen, de spot drijft met werknemers en de vloer probeert aan te vegen met al wie opkomt voor een rechtvaardige economie. Dat zijn, jawel, de vakbonden in de eerste plaats, de beste bewakers van de welvaartstaat, en zo ook van een goede draaiende economie. In de woorden van John Kenneth Galbraith: "De goede samenleving doet er in het belang van

een rechtvaardige inkomensverdeling alles aan opdat er sterke vakbonden blijven bestaan.”

Maar ze zitten gevangen in – of laten zich vangen aan – een vorm van repressieve tolerantie die het neoliberalisme zich blijkbaar kan veroorloven. Kom maar betogen in Brussel of elders, de straten zijn een halve of hele dag voor jullie. Maar denk vooral niet dat het iets zal wijzigen aan de genomen beslissingen, of ze Belgisch, Europees of wat dan ook zijn, beeld u niet in de neoliberale grondstroom te kunnen verleggen.

Erger nog, kijk hoe staken – en het stakingsrecht is een fundamenteel mensenrecht, alleen al omdat het de ultieme rem is tegen dwangarbeid – in de mediasamenleving is uitgroeid tot een mijnenveld voor werknemers.

Staak maar hoor om op te komen voor jullie rechten, dagen de neoliberale stemmen uit, zodat we jullie ongenadig kunnen bekogelen vanuit onze sociale media stellingen, zo gretig geciteerd door vele media. Die doen dat zonder enige analyse van of reflectie over wat er ten gronde op het spel staat namelijk onze welvaartstaat inclusief dat immens sterke idee dat arbeid geen koopwaar is maar een recht dat mensen en samenlevingen in staat stelt om goed te leven.

De nieuwe efficiënte actiemiddelen zijn nog niet gearriveerd

Het is een opvallend zwakgebod van de sociale bewegingen dat zij hun pallet van strijdmiddelen niet rijker maken. Ze blijven bij betogingen, stakingen en tal van mediagenieke acties en campagnes – waarbij vaak alleen maar de actie of zelfs enkel de BV van dienst het nieuws haalt en niet waar het inhoudelijk om draait – die op geen enkele wijze de realiteit veranderen.

NGO's en nieuwere sociale bewegingen groeien niet uit hun politieke onmacht naar het doorslaggevend met de vuist op tafel kunnen slaan bij conflicten en fundamentele maatschappelijke discussies, zoals vooral vakbonden en boerenorganisaties vroeger konden. We zien integendeel het hele middenveld min of meer een NGO-karakter krijgen en afglijden richting politieke en economische onmacht.

Er wordt wel eens over gepraat, amper naar gezocht maar zeker niet gevonden, de nieuwe efficiënte actiemiddelen zijn nog niet gearriveerd.

Onvruchtbare onwil om economie zelf in handen te nemen

Wat hier sterk toe bijdraagt, is de implosie door het Dexia debacle eind 2011 van de economische coöperatieve poot van de christelijke werknemersbeweging ACW, groep Arco. Het ACW worstelt nog altijd met dat verlies en tot nu toe heeft niemand verantwoordelijkheid opgenomen voor het dramatische verlies van dat in decennia opgebouwde kapitaal.

En als deze beweging niet meer in staat is de 1,5 miljard euro inleg van haar meer dan 700.000 coöperanten te beschermen, stelt zich meer dan ooit de vraag naar de verantwoordelijken, naar welke fouten zijn gemaakt en hoe het kon dat ze zijn gemaakt. Zonder die oefening is het nooit geloofwaardig om met nieuwe coöperatieve initiatieven te beginnen.

Vergelijk dat met de Boerenbond die in december 154 miljoen euro investeerde in de KBC, ook een grootbank die om miljardenhulp moest roepen maar toch uit die crisis wist te klauteren.

Maar de koudwatervrees en soms zelfs onwil om (opnieuw) een coöperatieve economische poot uit te bouwen zit op vele plaatsen. Nochtans, om de financiële, ecologische en antisociale onweten te trotseren, doen de werknemersbeweging en tal van andere bewegingen er goed aan om zoveel mogelijk zelf de economie in handen te nemen. Zo kunnen ze er beter over waken dat die sociaal en ecologisch verantwoord functioneert, en democratisch georganiseerd is. Want weinig kans dat zulke economie komt van ondernemerstwitteraars die zelfs de minste sociale, laat staan rechtvaardige belastingmaatregel, 'marxistisch' noemen, of van bedrijven als Ford, Philips, Suez-Electrabel of Nestlé.

Het grote economische plaatje

Wat vertelt dan het grote economische plaatje zoal?

De energiemultinationals – nog altijd de grootste beursgenoteerde bedrijven – zetten heel eenzijdig in op de ons nog resterende fossiele brandstoffen om hun winsten te maximaliseren. Dat de mondiale samenleving hen toestaat om daarmee meer winst te kunnen maken dan met hernieuwbare energie, tart elke verbeelding want we moeten van die fossiele brandstoffen zoveel mogelijk afblijven als we aan de klimaatcatastrofe willen ontsnappen. Ga terug naar het hoofdstuk klimaat voor wie nog behoefte had aan meer

argumenten dat het daarmee fout afloopt.

Als olie en gas meer winst opleveren, dan dumpen BP en Shell maar hernieuwbare energie.

Onder andere de twee grootste economieën in de wereld, de VS en China, kiezen volop voor de grootschalige en sterk milieubelastende productie van schaliegas om hun energieonafhankelijkheid te (her)winnen. Schaliegas veroorzaakt minder broeikaseffect dan steenkool of olie maar wel veel meer dan het gas dat wij nu verbruiken, is dus wel degelijk zwaar klimaatonvriendelijk. En daarenboven gaan die investeringen niet naar de dringende uitbouw van echt duurzame energieproductie. Zoiets moet toch de laatste twijfelaar aan de nakende klimaatcrisis overtuigen?

De jacht op grondstoffen

Intussen woedt op wel meer fronten al het conflict om de schaarse grondstoffen, of het nu om delfstoffen, brandstoffen of landbouwgrond gaat. China en Japan tonen hun spierballen in en rond de Zuid-Chinese Zee, een gebied met grote oliereserves. Wie wat van Myanmar wil begrijpen, mag zeker niet vergeten naar het grondstoffenplaatje te kijken. Tallozen trekken op jacht in vooral Afrika, op zoek naar landbouwgronden die hen ook morgen moeten verzekeren van voedselproductie.

Dat herinnert meteen aan het structureel geweld van de honger die opnieuw met verhevigde kracht toeslaat en 1 miljard mensen in zijn wurggreep heeft.

Wapengeweld van Syrië tot de VS

Conflicten draaien wel eens meer uit op oorlogen. Of de Arabische revolutie in haar harde fase zit, wie zal het zeggen, ze speelt zich trouwens af in heel diverse omgevingen, zeker is dat de Syrische bevolking nu meest van al kreunt onder de burgeroorlog.

Maar vele inwoners van Egypte en andere landen maken zich zorgen over de evolutie van wat goed twee jaar geleden begon als de Arabische Lente.

Hoe zou het overigens zijn in Irak, of in het wat verder gelegen Afghanistan? Durft iemand beweren dat daar nu vrede heerst, of zelfs dat de situatie er beter zou zijn dan voor alle interventies? De gevoerde oorlogen en zogenaamde

vredesoperaties waren nochtans peperduur genoeg.

Naar het schijnt is er een vredesmacht in Oost-Congo

Kommer en kwel ook voor de inwoners van Oost-Congo, al jarenlang getroffen door vreselijk geweld. Zij kunnen zich terecht afvragen hoe het komt dat oorlogsbendes en rooflegers zo maar hun gangen kunnen gaan, zelfs met een zogenaamde vredesmacht van de Verenigde Naties in de onmiddellijke omgeving. Het is allerm minst een opwekkend schouwspel hoe de grote Afrikaanse oorlog, die de jongste decennia veruit het meeste oorlogsslachtoffers eiste, maar blijft aanslepen.

Wie geeft er nu een blanco cheque aan dictators?

We leren daarenboven maar tergend traag dat het geen pas geeft om regimes die achter de schermen aan de touwtjes van een conflict trekken – Rwanda in het geval van Oost-Congo – zomaar ontwikkelingsgeld toe te stoppen.

De ontwikkelingsgemeenschap zoekt nu al ruim een halve eeuw met veel vallen en soms wat opstaan hoe dat dan wel moet, ontwikkelingshulp. Wil ze nu misschien aanvaarden dat budgethulp aan slecht of dictatoriaal bestuurde landen echt geen goed idee is? Wie geeft er nu een blanco cheque aan dictators of corrupte potentaten?

De prijs van vrij wapenbezit versus verbazingwekkend vreedzaam Occupy

Wie geeft er overigens zomaar zwaar schiettuig in de handen van iedereen? De burgers van de Verenigde Staten zijn nu bijna om de haverklap geconfronteerd met de gevolgen van vrij wapenbezit als er nog maar eens een schiet- of zelfs slachtpartij plaatsgrijpt, al te vaak in scholen.

Het is in het licht van zoveel rondslingerend schiettuig bijna verbazingwekkend dat de Amerikanen die met honderdduizenden en miljoenen uit hun huis zijn gezet of have en goed hebben verloren door de financiële crisis – de zwaarste crisis sinds de jaren dertig van vorige eeuw – geen enkele bankier hebben neergeschoten, en dat het Occupy protest tegen de financiële schurkenstreken volledig vreedzaam verloopt.

Massamedia op de dool, van Malonne tot Bugarach en The Daily

Intussen vertoeven de meeste media-ogen en -oren zich op heel andere plaatsen. Zo filmt en becommentarieert een massa journalisten elkaar in het Zuid-Franse Bugarach, een vooral door die media zelf gehypet non-event over het zogenaamde nakende einde van de wereld. Het was vanwege een groot deel van de journalistiek een internationale mijlpaal in het zichzelf ridiculiseren. Nog te onthouden: er waren alleen journalisten op afgekomen, het goede nieuws is dat de mensen hun onzin alvast in dit geval niet slikken.

Zoiets gebeurt wel meer. Dat in Malonne journalisten 'nieuws' maakten door zich af te vragen waar al die volkswede bleef over de vrijlating van Michelle Martin – ze stonden ook daar zowat alleen – en publiekelijk bijna smeekten en opriepen om te komen demonstreren (waarna overigens nog maar enkele tientallen betogers opdaagden) was er volledig over. In Malonne maakte dit soort non-event journalistiek zich echt te schande.

Een al even nefaste dynamiek blijft de zakenmodellen onder de journalistieke voeten treffen. De financiële basis voor de media waarmee we al talrijke decennia vertrouwd zijn verkruint elk jaar verder, kranten verliezen lezers, tv-zenders zien hun reclame doorgespoeld. En de opvolgers zijn niet klaar. Zelfs Murdoch zag zich verplicht te stoppen met de The Daily, de eerste iPad-krant. Ze bestond zelfs geen volledige twee jaar.

En toch keert het tij

Moet een mens daar nu moedeloos van worden? Of toch minstens een klein beetje? Het is niet verboden. Maar of het ook verstandig is? En of je daar beter van slaapt? Zeker niet.

Massale opkomst voor allereerste transitiefestival

Dan maar uitkijken naar de lichtpunten. Die zijn er. Neem bijvoorbeeld de verrassende opkomst van 700 mensen op het eerste transitiefestival in Gent, vele anderen geraakten niet meer binnen wegens volzet. Geen enkel klassiek medium vond dit echte *event* een verslag waard (in een enkel geval was er een interview met de hoofdspreker), zoiets missen is nochtans falen in het informeren van de samenleving over hoe we uit onze crises kunnen geraken.

Maar het transitiedenken, over de noodzakelijke overgang naar een economie die de welvaart zowel ecologisch

duurzaam als sociaal rechtvaardig weet voort te brengen en te verdelen, is echt wel in opmars.

De transitie is bezig

Hoe treurig bijvoorbeeld het energieplaatje er soms ook mag uitzien, u kon dat hierboven al lezen, feit is dat de hernieuwbare energie ondanks alles toch aan een enorme opgang bezig blijft. De groeicijfers van wind- en zonne-energie blijven indrukwekkend, en dat is echt het soort groei dat we in de nabije toekomst echt nodig hebben.

Op vlak van huizenbouw kan men zelfs beginnen gewagen van een trendbreuk, afhankelijk van land of regio. Investeren in isolatie, bouwen of verbouwen van woningen, bedrijven of kantoren die amper of geen energie verbruiken, het begint normaal te worden, soms zelfs vanzelfsprekend.

Succesverhalen zijn er ook in de voedselproductie waar men om tal van redenen opschiet in de richting van een meer duurzame landbouw en veeteelt, zelfs van agro-ecologische landbouw: minder erosie, uitsparen van dure olie, spaarzamer met water, vermijden van dure pesticiden en kunstmest, grotere opbrengst, meer inkomen, minder risico, vermijden van milieuvervuiling...

Een nieuwe golf van coöperatief ondernemen

Ook in het bedrijfsleven kondigt zich een golf van verandering en vernieuwing aan, van bedrijfsleiders die minder mikken op *'the winner takes it all'* maar opteren voor een samenwerking die iedereen sterker maakt. In tal van sectoren is het coöperatieve ondernemen aan een inhaalmanoeuvre bezig, of herontdekt ze de sterke kanten daarvan.

In Québec verzamelden 2800 mensen voor eerste Top van de Coöperaties

Vandaag al zorgen coöperaties wereldwijd met 100 miljoen jobs voor meer werkgelegenheid dan alle multinationals samen. Reden genoeg om begin oktober in Québec met 2800 samen te komen voor de allereerste Internationale Top van de Coöperaties.

De landbouwers hebben het coöperatieve ondernemen nooit opgegeven, denk aan de veilingen bijvoorbeeld, en ze gaan er mee door. De groei van hernieuwbare energie steunt voor een flink stuk op coöperaties. Je vindt die oude en nieuwe

maatschappelijke ondernemers in de apotheeksector, verzekeringen, wonen, in kinderopvang, bij advocaten en architecten,... de mogelijkheden zijn talrijk.

En vergeet niet, een samenleving als de onze heeft het grote geluk massaal veel spaargeld te kunnen aanspreken, zelfs onze sociale bewegingen zijn nog altijd in staat om kapitaal te mobiliseren als ze willen. Er is dus in principe geen enkel probleem om in een duurzame economie te investeren en die vooral als samenleving in handen te pakken. Enige voorwaarden: het verstand en de wil om de alternatieven uit te denken en ook echt te verwezenlijken.

Zo kunnen we meteen vanaf begin 2013 die nieuwe economie hopelijk sneller en sneller in de plaats van de oude schuiven, nog net op tijd om het ergste te vermijden.

Dirk Barrez is de auteur van de boeken van Verontwaardiging naar Verandering en Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving

Interview op KLARA – over de toekomst die ons wacht

Beluister gesprek met Jos Delbeke en Dirk Barrez over de crises die ons treffen en vooral dan de klimaatcrisis – Klara Trio op 15 december 2012 – [klik hier](#)

Een blijvend actueel Global Society BOEK – van Verontwaardiging naar Verandering

Het boek *van Verontwaardiging naar Verandering. Hoe is onze wereld eraan toe? Waar moet het naartoe? Hoe geraken we daar?* van Dirk Barrez voor slechts 6 euro, verzending inbegrepen – voor meer info en bestellen [klik hier](#)

Meteen voordelig 10 of 20 exemplaren kopen? Dat kan ook
10 ex. kosten 40 euro, voor 20 ex. is de prijs slechts 60 euro, telkens verzending inbegrepen. Voor deze bestellingen vanaf 10 ex., mail naar info@globalsociety.be met vermelding van naam, adres en aantal boeken, of bel naar tel. 32 (0)486 36 09 68

BOEK 'VAN EILAND TOT WERELD' voor SLECHTS 12 €

UITZONDERLIJK AANBOD. Het boek *'Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving'* (258

inbegrepen (winkelwaarde 19 € – klik hier

Wanneer u dit meer uitgebreide boek *'Van eiland tot wereld. Appèl voor een menselijke samenleving'* (258 p.) bestelt samen met het meer recente *'van Verontwaardiging naar Verandering'* (3de druk al, 72 p.) betaalt u slechts 15 €. En dat is eveneens met de verzending inbegrepen (winkelwaarde 25 €) – klik hier voor dit voordeelaanbod

JA, IK WORD NU PALA 2 EURO STEUNGEVER

Met slechts 2 euro per maand verzeker ik de verdere uitbouw van PALA... klik hier

WERK MEE AAN EEN LEEFBARE WERELD Ben je tevreden over PALA ?

Mail hem dan door naar vrienden en kennissen.

Wil je geen enkele PALA missen,
om gratis in te schrijven, klik hier

BOUW MEE AAN EEN LEEFBARE WERELD Zie je onze initiatieven zoals de PALA brief, onze websites, boeken en DVDs wel zitten?

We willen graag nog meer doen.

Uw steun is welkom op

rekeningnummer 979-2186488-16

met vermelding "steun Global Society vzw"

Uitschrijven